Udgivet af Foreningen for konsekvente Antimilitarister.

Nr. 11. | Oktober 1917. | 5 Øre.

Hvem bærer Skylden?

Læser man et hvilket som helst Dagblad, læser man Staternes Blaa- og Hvidbøger, vil man blive Vidne til en ivrig Diskussion og Argumenteren om Spørgsmaalet: *Hvem bærer Skylden for Verdenskrigen?*

Den ene Magtgruppe æreskænder den anden og giver denne Skylden og omvendt.

Papiret er som bekendt taalmodigt, og det synes, som om Menneskene er i Besiddelse af den samme Evne eller Svaghed.

I alle Lande, saavel de nevtrale som de krigsførende, diskuterer man de ofte forbavsende Resultater, som Statsmændene i de krigsførende Lande kommer til i Tale og Skrift, og det er ikke i enkelte, men i alle Samfundslag, lige fra Fyrsternes Kredse og ned til den elendigste Stodder, at Spørgsmaalet diskuteres og besvares.

Nogle paastaar, at Tyskland med Kejser Wilhelm i Spidsen bærer Skylden, andre hævder, at England i mange Aar har luret paa en Lejlighed til at knuse Tyskland osv.

— — —

Men alle disse Domme er og bliver dog kun overfladiske og snæversynede Resultater. For den, der virkelig gider tænke — for den, der ønsker at se bag Kulisserne, stiller Sagen sig ganske anderledes.

Hvis man undersøger den verdenshistoriske Udvikling i sidste Aarhundrede, vil man hurtigt opdage, at der har udviklet sig to mægtige Kapitalcentrer, den ældre fransk-engelske og den nyere tyske eller mellemevropæiske, der kæmpede bittert og under Opbydelse af alle Kræfter om Herredømmet paa Verdensmarkedet. Følger man disse to Kapitalers stadig skærpede Konkurrence, vil man hurtigt gøre sig det klart, at der kun var Tale om et Tidsspørgsmaal, naar det endelige Opgør skulde finde Sted.

Og det var derfor nærmest en Tilfældighed, naar det blev *Centralmagterne,* der udstedte den første Krigserklæring.

Krigen er saaledes ikke opstaaet af nationalistiske Grunde, men af Konkurrenceforholdet mellem disse Kapitalmagter.

Den private Ejendomsrets Besiddere er saaledes de egentlige *Anstiftere* af Verdenskrigen.

— — —

Men ser man nærmere efter, hvem det er, der *udfører de blodige Handlinger,* som Krigen bærer i sit Skød, vil man straks opdage, at det langt overvejende Flertal er Arbejdere — grove, forslidte Arbejdere, der har ombyttet Fabrikernes Helveder med Krigens grusomme Haandværk.

Kan man saaledes give Overklassen, de Besiddende i Samfundene, Skylden for Krigens Anstiftelse, bliver man ikke fri for det Ansvar, der paahviler Proletariatet for selve Krigens *Virkeliggørelse.*

Og det bliver vel til syvende og sidst det, der bliver det afgørende.

Hvad kunde det hjælpe Overklassen, at den erklærede Krigen, hvis ikke Underklassen vilde paabegynde og fortsætte denne; thi selv om ogsaa Overklassens Sønner vilde lade sig hverve til Krigshaandværket, kunde det lidet hjælpe, naar selve Krigsmateriellet udeblev.

I Fortidens Krige førtes Slagene Mand mod Mand med Vaaben i Haand, men i vor moderne Tid bruges saa enorme Mængder af Ammunition, at den industrielle Hjemmehær faktisk er af mindst lige saa stor Vigtighed som Hærene paa Valpladserne.

Men netop derved gives Arbejderne større og større Indflydelse paa Krigens Gang, ja, Proletariatets Medvirken bliver faktisk det afgørende.

Det virker derfor som en skærende Ironi, naar de saakaldte Arbejderblades Grædekoner skriver Spalte op og Spalte ned om den ubarmhjærtige Overklasse, der stadig fortsætter Krigen, medens Proletarerne, disse stakkels forhutlede Mennesker, stadig maa lide under dennes Svøbe.

Vi fristes ved at høre og læse alt dette Bavl til at sige, at den Klasse der ikke gider tænke, fortjener ikke en bedre Skæbne.

Der findes et gammelt Ordsprog, der siger, at hvis Hesten kendte sin egen Styrke, lod den sig ikke styre af nogen Mand.

Og det samme gælder Underklassen.

Gad Arbejderklassen blot tænke over sin egen fortvivlede Stilling, vilde den ikke en Dag finde sig i sin Skæbne.

Det aabne Opror med Undertrykkerne vilde snart gøre Ende paa Tyraniet, og Slaveriet vilde ophøre.

Men netop fordi vi som Producenter i Samfundet sidder inde med den afgørende Magt, kan vi ikke frigøre os for Medansvaret i Verdenskrigen.

Enhver, der blot med en Finger medvirker til Verdenskrigens Fortsættelse, enten som Soldat eller som Ammunitionstilvirker, er medskyldig i denne.

Kun den direkte Nægtelse af at *bære* Vaaben og *smede* Vaaben fritager os for Ansvaret.

Arbejdere, hvor længe skal vor Klasse bære dette tunge Medansvar? Hvor længe skal dette blodige Skuespil fortsættes?

Selvfølgelig vil vi forsvare os.

De saakaldte Forsvarsvenners meningsløse Argumentation.

—o—

Det hænder ofte under Diskussionerne med Modstandere af Militærnægtelsen, at disse forsøger ved rent personlige Spørgsmaal at forrykke vor stærke moralske Stilling.

Et Spørgsmaal som dette: Vil du da ikke forsvare dig selv, dit Hus og dit Hjem? er ganske almindeligt.

Og hermed mener man, at vi er slaaet fuldstændig af Marken, og vi skal indrømme, at dersom det nationale Militærvæsen var et Forsvar for vor og vor Klasses Interesser, var vi uhjælpelig kørt fast.

Forsvarsinstinktet er et naturligt, medfødt Instinkt saavel hos Mennesker som hos Dyr, et Instinkt, som man ikke skal fornægte, men tværtimod søge at fremelske.

Naar derfor vore Militarister stiller Spørgsmaalet: Vil I ikke forsvare jer? standser vi ved selve Begrebet *Forsvar* og spørger: Erkender I Retten til at forsvare sig selv og sine Interesser mod ethvert Overgreb? Og i deres Egenskab af »Forsvarsvenner« kan de ikke godt fornægte os denne Ret.

Men dermed slaar de i Virkeligheden Grunden væk under Fødderne paa sig selv. Deres eget Vaaben: *Forsvarsprincipet,* er det nu vor Tur til at bruge.

Man har indrømmet vor Ret til at forsvare os, og det er en Selvfølge, at denne vor Ret vil vi udnytte i videst mulig Udstrækning.

Men da vore Klasseinteresser staar i skarp og afgjort Modstrid med det kapitalistiske Militærsystem, bliver vort Forsvar selvfølgelig en konsekvent og uforsonlig Klassekamp.

Vi erkender og hævder Forsvarsprincipet saa konsekvent som muligt, men netop af den Grund nægter vi at iklæde os den militære Trøje, thi netop som Soldater krænkes vor Ret mere end noget andet Sted, og vi er ubetinget berettiget til at forsvare os mod det kapitalistiske Samfunds Voldsherredømme over os.

Ifølge det samme Forsvarsprincip skulde endvidere ingen, der tilhører Underklassen, møde frem til Mobilisering i Tilfælde af Krig mellem to Nationer, thi Fædrelandet, Staten, er jo kun et abstrakt Begreb, en Or-

ganisationsform, og Proletariatet har kun Interesse i at forsvare virkelige Realiteter, der er af Betydning for vor Klasse.

Saaledes bliver selve Forsvarsprincipet for os kun Aarsag til den mest aggressive, den kraftigste Antimilitarisme.

Det lyder som en daarlig Vittighed maaske, men det er ikke desto mindre korrekt. Vi slaar Modstanderne til Jorden med deres eget Argument. Men det væsentlige bliver dog, at i samme Stund hele Arbejderklassen fuldt ud er fortrolig med dette sunde og naturlige Forsvarsprincip og forstaar at udnytte det — i samme Stund kan Udbyttersamfundet styrtes i Gruset. Vi skal bære dets Talsmænd til Afgrunden paa deres eget Argument.

Agitator.

Hvad vil den kommende Vinter bringe?

Vil Arbejderne lære at tage selv, og hvad vil Militæret i saa Tilfælde gøre?

Medens Fortidsmenneskets primitive Levemaade tillod ham at søge det nødvendige til Livets Ophold i sin umiddelbare Nærhed, er Forholdet er ganske andet i vort moderne Samfund.

Vi lever som bekendt i Industrialismens Tidsalder, hvor den ene Industri er langt den største og anførende i det ene Land, medens den anden Industri behersker et andet eller andre Lande.

Dette maa nødvendigvis medføre en udstrakt Handel, en meget omfattende Ind- og Udførsel mellem Nationerne, kort sagt: den tidligere Isolering mellem de enkelte Stater er ganske forsvunden, medens den internationale Industri og Handel gaar sin Sejrsgang over Verden.

Men dette medfører uvægerlig, at ethvert Land, der pludselig bliver hensat i den forrige Isolering, pludselig bliver forhindret i sin Handel og sit Samkvem med andre Lande, bliver hensat i en Nødstilstand, der har Hungersnøden til umiddelbar Følgesvend.

Heri maa man søge Aarsagen til, at Verdenskrigen, der føres udenfor vore Landegrænser, bevirker en Lammelse i hele vor Handel og Industri, forhindrer vore Tilførsler saavel af Raamaterialer som af direkte Levnedsmidler.

Og det er jo givet, at jo længere Krigen varer, desto større bliver Nødstilstanden.

Vi har nu gennemlevet en 3-aarig Krigs Rædsler, hvor Varebeholdningerne stedse er blevet mindre og mindre og hvor Tilførslerne stærkt truer med helt at standse.

Under saadanne Omstændigheder gælder det om at økonomisere med Landets Beholdninger for at kunne opretholde Livet det længst mulige og paa den bedst mulige Maade, og dersom Samfundet var bygget op paa Principet *gensidig Hjælp*, er det ganske givet, at Sult og Kulde trods Krigen endnu ikke havde haft Indpas her i Landet.

Trods al Tale om Sparsommelighed er det dog en aabenbar Kendsgerning, at Fylderi og Fraadseri endnu er ganske almindelig blandt Overklassen, medens Underklassen lever og allerede længe har levet paa Sultegrænsen.

Det er derfor ingenlunde usandsynligt, at den kommende Vinter vil hensætte os i Sult og Kulde i Ordets sande Forstand.

Med dette for Øje og med den Erfaring, Historien giver os fra tidligere Krige, er det ikke usandsynligt, at den kommende Vinters Nød og Elendighed vil belære eller rettere tvinge Arbejderne til at

beslaglægge de riges Beholdninger.

Men ligesom Historien lærer os dette, lærer den os ogsaa, at Magthaverne i saadanne Tilfælde griber til deres sidste Middel, *Militæret*, der altid har vist sig som en fortrinlig Institution for Forsvar for Overklassens Interesser.

Og her er det, at Spørgsmaalet: *Hvorledes stiller Soldaterne sig, i Fald det skulde komme saa vidt?* bliver brændende.

Vi har tidligere paavist, at Overklassen altid er parat til at bruge ethvert Middel til at knuse Arbejdernes Modstand, og vi maa derfor være forberedt paa det værste til Vinter. Det er derfor paa Tide, at de Arbejdere, der for en Tid har ombyttet Arbejdsblusen med Soldatertrøjen, gør sig dette klart og allerede nu tager deres Stilling til denne vigtige Sag, thi naar Ordren lyder fra Befalingsmændene til at standse Arbejdernes Ekspropriering, er det for sent at organisere sig, og Broderkrigen vil blive en blodig Kendsgerning.

Og Valget kan vel næppe blive vanskeligt. Stillingen synes paa Forhaand at være givet.

Thi det er afgjort, at hvis man er udgaaet fra Arbejderklassen, har man stadig fælles Interesser med denne Klasse, selv om man ved Hjælp af Samfundets Love for en Tid tvinges til at trække i den som oftest forhadte Soldateruniform, og man vil derfor uvægerlig komme i Modstrid med sine egne og Klassens Interesser, hvis man er med til voldelig at forhindre sine egne Lidelsesfæller Adgangen til det nødvendige til Livets Ophold.

Stillingen bliver da denne, at enten lader man sig bruge til at værne Tyvenes Ejendom mod dens virkelige Ejere, Samfundets Producenter, eller ogsaa gør man Front mod Overklassen og er med til at øve Retfærdighed mod sin egen Klasse, enten stiller man sig som Forsvarer for den laveste og usleste Spekulation i andres Arbejdsudbytte, eller man hævder og forsvarer sine egne Klasseinteresser; enten besudler man sig med Broderblod, eller man kaster sig med Liv og Sjæl ud i Kampen for Brød og Varme til de bestjaalne, trællende Arbejdere.

Endnu er det et aabent Spørgsmaal, hvorledes Proletaren i Soldatertrøjen stiller sig til denne Sag; men længe kan det ikke gaa saaledes, Vinteren staar for Døren, vi begynder allerede at mærke dens Kulde. Arbejdsløsheden breder sig stadig, Kong Hunger holder sit Indtog i Tusinder af Arbejderhjem.

Tusinder af Barnemunde raaber paa Mad og Varme.

Alt tyder paa Kamp, en Kamp, der vil dreje sig om Undergang for de mange smaa Hjem, der i Forvejen er haardt hjemsøgt af Dyrtiden, og i denne Kamp er det, at vi kalder paa Arbejderungdommen, vor Klasses naturlige Livgarde, og spørger, om den forstaar sin Pligt, eller om vi skal søge den i Forrædernes Rækker.

Unge Klassebroder i Soldatertrøjen! Tag din Stilling, men tag den inden det er for sent.

N— J—n.

Netop i denne Tid, hvor der med Verdenskrigen som Baggrund kan holdes 400 Aars Fest for Reformationens Indførelse, er ovenstaaende Billede talende, thi saaledes er jo den nøgne Sandhed.

Præsten nedbeder Himlens Velsignelse over Hærene inden de drager ud i Krigen, ind i Døden, og naar Slaget har staaet, takker Officererne, Konge eller Kejser i den sejrende Hær Gud Herren, fordi han lod Sejrens Palmer saa naaderigt falde paa dem, fordi han lod dem have Held til at myrde i Tusindvis af »Fjenderne« paa den anden Side Løbegravene.

Kirken, Repræsentanten for alt ædelt og menneskekærligt, for det største og herligste, som efter dens eget Udsagn findes, træder i Tjeneste hos Militarismen, den mest barbariske og hensynsløseste Institution, som findes paa Jordens Overflade.

Kirken prædiker Fordragelighed og Broderskab mellem Menneskene og stiller sig i samme Sekund i Breschen for Mord, Tyveri, Røveri, Brandstiftelse osv., kort sagt: Kirken lefler for Menneskenes dyriske Instinkt.

Kirken og Militarismen har gennem Aarhundreder arbejdet Haand i Haand for at bringe Menneskene i aandelig Trældom, for at enkelte magtsyge Mennesker har kunnet bruge det store Flertal som lydigt Slagtekvæg, der blindt lod sig drive ud i Døden for deres Interesser.

Vor Kamp gælder derfor ikke alene Militarismens Underkuelse, men ogsaa Kirkens Fordummelse.

Militærnægtelse fører direkte til Maalet: Fred og Fordragelighed mellem Menneskene.

Friedrich Adler.

Dødsdommen over Friedrich Adler er bleven ændret til 18 Aars strengt Fængsel, meddeler Dagbladene kort og tørt.

Hvem er denne Mand og hvad har han gjort?

Friedrich Adler var socialdemokratisk Rigsdagsmand i Østrig. Han var en trofast Parlamentariker, han stolede sikkert og fast paa, at Folkenes Erobring af det parlamentariske Lovgivningsfelt vilde være ensbetydende med Folkenes Frigørelse fra økonomisk Undertrykkelse og fra Militarismens Magtbrynde.

Men saa kom Verdenskrigen over ham som over os. Østrig lagde for med Krigserklæringen til Serbien og spurgte overhovedet ikke den lovgivende Forsamling om dennes Mening. Krigen blev erklæret af Regeringen i Forbindelse med det hemmelige Diplomati.

Alt dette kom som en Overraskelse for Friedrich Adler. Hans klippefaste Tro paa Folkenes afgørende Indflydelse havde lidt et afgørende Nederlag.

Han blev Terrorist!

Hans bitre og dybe Skuffelse omsattes i et nagende Had til dem, der havde foraarsaget dette Skibbrud, og en Dag bevæbnede han sig med en Revolver, gik hen og myrdede Østrigs Ministerpræsident.

Dette er i korte Træk Svar paa, hvem Manden er og hvad han har gjort sig skyldig i.

Han er altsaa Morder, vil man maaske sige, og havde saaledes ikke fortjent en bedre Skæbne.

Men er en saadan Dom ikke i høj Grad forhastet, navnlig naar man erindrer, at der nu under Verdenskrigen begaas Tusinder, ja Millioner af Mord paa ganske sagesløse Mennesker?

Ministerpræsidenten havde da i hvert Fald ved Krigserklæringen været medskyldig i dette meningsløse Myrderi, og logisk bedømt er der vel mere Mening i at straffe en Skyldig med Fortabelse af Livet end at myrde disse Tusinder af uskyldige Mennesker.

I disse ulyksalige Tider udsætter man ligefrem Præmier til dem, der kan begaa de fleste Mord.

Det vrimler formelig med saakaldte »Helte« i denne Tid; men skal dette kaldes for Helte, tager vi ikke i Betænkning at kalde Friedrich Adler for en stor Helt, thi det Mord, som han begik, havde i hvert Fald ædle Motiver.

Hele sit Liv havde han viet til Underklassens Sag. Hans Maal var Menneskehedens Befrielse fra al Undertrykkelse og Tyrani, og da Krigen kom og omstyrtede hans tidligere Ideal, Befrielse gennem Parlamentet, greb han til Revolveren og myrdede den Mand, der efter hans Mening stod som en Hindring for Virkeliggørelsen af hans Ideal — i Sandhed en Tankegang, der kun kan fremtvinge Respekt og Agtelse hos alle rettænkende og ærlige Mennesker.

Det er derfor med inderlig Glæde at vi ser hans Dødsdom ændret til Fængselsstraf, thi derved gives der jo en Mulighed for, at han inden altfor længe kan tvinges ud i Friheden ved det Tryk, som det vaagnende Proletariat uden Tvivl vil lægge paa de østrigske Magthavere.

Gid vor Klasse havde mange Forkæmpere af samme ædle Støbning som Friedrich Adler.

❋❋❋❋❋❋❋❋❋ ❋❋❋ ❋❋❋❋❋❋❋❋❋

Nyt fra Fængslerne.

Arbejdere, de Indmuredes Tavshed kalder paa eders Samvittighed, thi eders Uvirksomhed er Aarsag til deres Lidelser.

—o—

Militærnægteren Poul Worsøe fra Aarhus blev, som vi meddelte i sidste Numer, arresteret uden at vi vidste, hvor han befandt sig. Vi kan nu meddele, at han har afsonet en Bøde paa 40 Kr. for Udeblivelse fra Session i Grenaa Arrest. Han skriver forøvrigt følgende Brev til os:

»Jeg fik ved Losladelsen at vide, at jeg var taget til Arbejdssoldat (dette er sket uden at jeg har været fremstillet paa nogen Session og uden Lægeundersøgelse) og at jeg vilde faa tilsendt en Indkaldelsesordre, naar jeg engang skal indkaldes.

Det er jo beklageligt, at de militære Myndigheder er saa langsomme i deres Opfattelse, at de trods det, at jeg har tilbagesendt mine Militærpapirer, vedlagt et af mig underskrevet Eksemplar af de af Foreningen trykte Erklæringer til Indenrigsministeriet, hvori det efter min Mening tydeligt fremgaar, at Militærvæsen med eller uden Vaaben for mig aldeles ingen Tiltrækningskraft har, — at de alligevel nærer det forfængelige Haab, at der dog kan blive en Arbejdssoldat ud af mig. Men de faar vel Øjnene op, naar de engang kalder og jeg saa ikke kommer; thi intet, absolut intet skal faa mig til at blive Soldat — det skulde da være Vanvid, thi saa hører jeg jo hjemme i deres Rækker.

Ingen kan tjene to Herrer, og jeg er Rekrut i Arbejderklassens Hær; den har min Troskab, for dens Sag og til dens Gavn har jeg viet mit Liv.«

Dette Brev fortæller de militære Myndigheder, hvad de kan vente sig af vor Kammerat.

Th. Thøgersens Sejr.

Vi meddelte i sidste Numer, at vi snart vilde se vor Kammerat Th. Thøgersen sat i Frihed igen, grundet paa hans konsekvente Sultestrejke, og Dagen efter at dette var skrevet, traf vi ham i hans Hjem. Efter kun 14 Dages Kamp havde Myndighederne kapituleret.

Da hans Sag iøvrigt er saa grundig omtalt dels i »Solidaritet« og dels i adskillige Dagblade, skal vi kun pege paa, at Thøgersens Kamp uden Tvivl har været den mest konsekvente, der endnu har været ført, idet han baade paa Sygehuset og i Arresten har nægtet at tage den mindste Smule Næring til sig, og Resultatet udeblev da heller ikke, idet hans Fængselstid er den korteste, der endnu er overgaaet nogen. Han fik da ogsaa den Kompliment fra de militære Myndigheder, at han var den stædigste Militærnægter, de endnu havde haft med at gøre.

Vi bringer vor Kammerat en varmtfølt Tak for hans kække Kamp.

Alfred Mogensen.

Som det vil være vore Læsere bekendt, udgav »Foreningen for konsekvente Antimilitarister« for nogen Tid siden et Opraab til *»Arbejderne i Soldatertrøjen«*. Dette Opraab, der var skrevet af Alfr. Mogensen paa Foreningens Vegne, talte i et skarpt, socialistisk gennemsyret Sprog til Soldaterne om deres klassesolidariske Pligter og talte sluttelig for en Opløsning af Sikringsstyrken ved Foreningens Medvirkning.

Dette Opraab spredtes i Tusindvis ud over Landets Kaserner, og et Par Kammerater, Andreas Fritzner og Peter Petersen, idømtes hver 30 Kr. i Bøde for Omdeling af strafbare Opraab. Men det syntes iøvrigt, som om den ansvarhavende Underskriver skulde gaa fri for Tiltale.

Imidlertid kommer pludselig den overraskende Meddelelse, at Politiet eller Militæret i *Odense* — ja, vi skriver virkelig Odense — krævede den grumme Forbryders Hoved paa et Fad.

Trods det, at Opraabet er trykt og udgivet af en Forening, der har Sæde i København, og trods det, at Underskriveren har Bopæl i København, blev det dog det nævenyttige Politi i Odense, der søgte og fik Hr. Zahles Tilladelse til at straffe vor Kammerat. (Guds Naade være med vor frisindede Minister Zahle.)

Resultatet af Anstrængelserne er foreløbig ca. 1 Maaneds Varetægtsarrest og en oprørende Dom paa

3 Maaneders Fængsel paa sædvanlig Fangekost.

Da vi fra tidligere Lejligheder véd, at Militaristerne har frit Spil med deres Agitation for mere Militarisme, stempler vi Dommen over vor Kammerat som en barbarisk og ensidig Dom, en oprørende, haard Klassedom, og vort Svar paa denne bliver derfor uden Tvivl en mere effektiv og aldrig hvilende antimilitaristisk Kamp, baseret paa den direkte Aktion, og vi har endvidere den Glæde at vide, at fra den samme Dag, Fængselsportene i Odense aabnes for vor brave Kammerat, stiller han sig atter i vor Midte, kampberedt som altid.

Peder Henriksen

ligger for Tiden meget syg paa Garnisonssygehuset i København og venter paa at blive rask nok til at afsone en Straf paa *20 Dages Fængsel*, hvorefter Myndighederne har lovet ham at blive kasseret og hjemsendt.

Skulde det vise sig, at man atter her bryder sit Løfte, optager han straks Sultestrejken, thi, siger han til os i et Brev, jeg har en Gang sagt, at jeg ikke vil være Soldat mere, og det bliver jeg heller aldrig.

— — —

Det viser sig fremdeles, at den Frygt, der naturligt føles for Fængselsstraffen, ikke paa langt nær kan veje Militærnægternes Vilje og Handlekraft op.

Unge Kammerat! Tag Eksempel af vore tapre Klassefællers heltemodige Kamp mod Tyraniet og meld dig i vore Rækker. *Red.*

❋❋❋❋❋❋❋❋❋❋ ❋❋❋ ❋❋❋❋❋❋❋❋❋❋

Vor Forening.

—o—

De Tvivlere, der ved vor Forenings Dannelse den 17. Septbr. 1915 stemplede den som dødsdømt, har siden maattet revidere deres Opfattelse derhen, at vor Tro paa, at Klassen eiede Kræfter til at ofre og bringe Fornyelse i Kampen mod Militarismen, var den rigtige.

Og vor Organisation staar derfor i Dag stærk og varsler om Fremtidens større Kampe mod Forbryderloven, Loven om den tvungne Værnepligt.

Det kan kendes paa den unge Mand, om han duer til noget, efter den første Modstand, han møder; bøjer han af, beviser det, at han har en svag Vilje, men forsøger han igen, trods Modstand, at naa sit Maal, da beviser det, at han har Jern i Blodet og Trods i Sindet. Saaledes ogsaa med vor Bevægelse; den har vist, at trods Domme og Fængsel vækkes der nye Viljer, der stadig holder Kampen i Live.

De Slag, Samfundet retter mod os, finder hærdede Viljer.

Der er nu indtil den 25. Sept. fældet

30 Domme med ialt 1140 Fængselsdage.

Over 3 Aar af vore Kammeraters Liv er stjaalet og hengledet bag Fængslernes Mure som Ofre for Fremtidens Sag!

Fremtiden fødes i Fængslerne.

Ud af denne Sum af Lidelser, som 3 Aars Fængsel er for frihedsstræbende, maalbevidste og ubundne Karakterer vil der vokse en Faktor frem.

Den direkte Aktion, den lige Vej udenom al Snak, det er Midlet i Kampen mod Militarismen.

10 Militærnægtere har nu sultet sig fri.

Som det eneste Middel, vi har for at komme ud til Friheden, er Sultestrejken anvendt, og Resultaterne har været gode, idet det viser sig, at ingen, hverken Læge, Kommandant eller General, vil bære Ansvaret for et Dødstilfælde som Følge af Sultestrejke.

Er det Frygten for Følgerne eller er det Samvittighedsnag overfor deres skændige Gerning? De tre Forsøg paa Tvangsfodring, der er gjort, har ikke bragt dem nærmere i Maalet for at hævde Lovens døde Bogstav, og alle Forsøg fra Myndighedernes Side for at komme udenom os, har kun bevirket, at vort Tal er øget, saa vi nu tæller

47 Militærnægtere,

og af disse er allerede 21 straffede for deres Opstand mod denne modbydelige Lov.

G—g.

********** *** **********

Internationale Meddelelser.

—o—

RUSLAND.

Det hænder ofte, at man mellem Beretningerne om det russiske Kaos ogsaa læser om en Gruppe, som gaar under Betegnelsen „Bolshevickerne“.

Denne Gruppe bliver almindeligvis af Borgerbladene betegnet som nogle, der kun vil bringe Uorden i Lejren, og for saa vidt deler de jo Skæbne med de danske Militærnægtere.

Men der er imidlertid ogsaa andet, der taler for en Sammenstilling, en Meningslighed mellem de russiske Bolshevicker og de danske Militærnægtere, og det er de førstes Protester mod Militariseringen af Rusland. Man hævder nemlig meget logisk, at man ikke afskaffer den tyske Imperialisme og Militarisme ved at indføre en lignende i Rusland.

Vi faar haabe, at de antimilitaristiske Kræfter i Rusland faar Held til at standse den truende Reaktion.

I HOLLAND

bliver Kampen mod Militarismen stadig større og større. Arbejderne dernede vil absolut ikke lære Morderhaandværket eller være med til at myrde sig selv.

Fra Oktober 1916 og til 11. August 1917 var der ikke mindre end

152 Militærnægtere,

som har siddet i Fængsel for deres Overbevisning. For Tiden sidder endnu 96 Kammerater indemuret.

I flere Byer, saasom Fraenken, Seiden m. fl., har Soldaterne i samlet Trop foran Kasernen og paa offentlige Pladser med høj, begejstret Røst istemt Raabet: *Ned med Vaabnene!*

Et Sted har 4 Militærnægtere udgivet et Manifest, hvori der staar, at den individuelle Nægtelse vel er et Middel mod Militarismen, men at vor Befrielse opnaas bedst gennem *Massenægtelse.*

Hollands Militærnægtere er det næsten udelukkende af socialistiske Grunde.

Saaledes forklarede en Kammerat for Domstolen i Postma, at det var Socialismen, der forbød ham at være Soldat, og i Utrecht raabte en Befalingsmand foran Kompagniet: *Leve Dronningen,* men hele Kompagniet tav. Havde han derimod raabt: Leve Socialismen, havde Svaret uden Tvivl blevet et dundrende Hurra.

I Beetgum idømtes en Militærnægter forleden *3 Aars Strafarbejde.*

Militarismen og Staten er som et vildt Bestie, som vil tilintetgøre alt, hvad der stiller sig imod deres Autoritet.

3 Aars Strafarbejde og for hvad?

Ja, for det at være moralsk, retfærdig, at fornægte Menneskemord.

Skam, Skam, tredobbelt Skam over en saadan Dom. Myndighederne opfordrer sandelig derved til Kamp, til en aldrig hvilende Kamp.

Men vor Kammerat, Julianus, hedder han, er ved godt Mod trods Dommen.

Han har foreløbig forlangt denne prøvet ved en højere Ret.

NORGE.

Nordnorges Socialister har paa et Møde i Trondhjem besluttet at nedsætte en Komite paa 3 Mand fra hvert af de 3 Amter for at lede og planlægge en direkte Aktion mod Militarismen, for næste Aar at gaa til Handling.

Planer bliver foreløbig ikke offentliggjorte.

Samtidig slaar det syndikalistiske Blad „Direkte Aktion“ til Lyd for, at man i Norge som i Danmark skal benytte sig af Sultestrejken som det mest effektive Middel i Kampen.

At de norske Soldater ikke er ganske tilfredse med Tilværelsen viser efterfølgende:

Søndag den 3. Juni tog en stor Del af Soldaterne paa Drevjenmoen sine Rejseeffekter ud fra Barakrummene og samlede sig udenfor for at forlade Pladsen i sluttet Trop, og den 17. Maj havde de gjort et lignende Forsøg.

Desuden er flere tiltalt for respektstridigt Forhold mod Befalingsmændene paa anden Maade og for Nægtelse af at tage sine Kufferter ind igen.

Der er foruden de 45 sigtede afhørt ialt 36 Vidner.

Ved Dommen blev 3 frifundne, 5 af Mandskabet fik 21 Dages Fængsel for Undladelse af sin Tjenestepligt og for Forsøg paa at forlade Tjenesten. 15 Mand fik 30 Dage, 11 Mand 50 Dage for at have medvirket til, at en samlet Trop forlod Pladsen, samt for at have udvist Ulydighed ved at nægte at opgive Navn. Fem Mand fik 60 Dage og to Mand, Bjarne Haukland, Memnes, og Arne Larsen, Vega, 120 Dages Fængsel, og endelig fik to Mand, Johan Medby, Saltdalen, og Martin Lorentzen, Meløy, 5 Maaneders Fængsel. De sidste blev dømt for retsstridig Opfordring til de andre om at begaa Forbrydelsen. Dommen var som indstillet af Krigsadvokaten undtagen for de to sidste, som blev indstillet til 6 Maaneders Fængsel.

Ovenstaaende Domme viser tilfulde de norske Myndigheders Frygt for Antimilitarismen, og det kan forhaabentligt anspore de dømte og ligesindede til konsekvent Militærnægtelse.

******** * ********

Den civile Værnepligt.

Udvalget vaagner.

Som vore Læsere vil erindre, var der for et Aarstid siden et farligt Postyr i den lovgivende Forsamling angaaende Loven om tvungen civil Værnepligt for Militærnægtere, og det hele resulterede i Nedsættelse af et Udvalg, der skulde arbejde videre med Sagen.

Nu meddeles der, at Udvalget endelig har besluttet — *at paabegynde Arbejdet.*

Vi kan saaledes saa smaat belave os paa, at den civile Værnepligt om et Par Aar eller tre er en Kendsgerning.

I Sandhed — vi beundrer denne Energi.

********** *** **********

Kapitalens Brutalitet øges i samme Forhold som Profiten vokser derigennem.

Det er endog gaaet saa vidt, at man ad kunstig Vej har fremkaldt Hungersnød, blot for at kunne forhøje Varepriserne.

Gælder det 10 pCt. sikker Gevinst, skal man finde Brutalitet overalt; gælder det 20 pCt., tages ikke mange Hensyn; for 50 pCt. vover man alt; for 100 pCt. tramper man alle menneskelige Love under Fødder, og for 300 pCt. begaar man en hvilken som helst Forbrydelse, selv med Risiko af Galgen.

Karl Marx.

********** *** **********

Alfr. Mogensen.

Lige før Bladet gaar i Trykken, faar vi Meddelelse om, at en Kammerat i Odense endelig har faaet Lov at tale med Alfred Mogensen.

Vor Kammerat er i godt Humør og er bleven *Papirposeklistrer,* da Tømrerhaandværket vanskelig lader sig praktisere i Cellen.

Samtalen var af kort Varighed — *5 Minutter* — hvilket paany erindrer os om, at Danmark er en prøjsisk Filial.

I Frankrig f. Eks. har politiske Fanger bestemte Tider, paa hvilke de frit og uhindret kan modtage Besøg af Meningsfæller og andre Paarørende.

Var det ikke en Opgave for Justitsminister Zahle at vise sin »Radikalisme« med Indførelse af en saadan Reform? *Red.*

Adressefortegnelse.

Foreningen:

Formand: **Hartvig Jensen, Korsgade 40.**

Kasserer: **Jens Lund, P. Fabersgade 40 4.**

„Militærnægteren“:

Redaktør: **Niels Johnsen, P. Fabersg. 40 3.**

Ekspeditør: **Georg Jensen, Korsgade 40, St.**

Vort af Politiet ukendte og derfor ikke stedbetegnede Kontor er foreløbig aabent hver Mandag, Onsdag og Fredag Aften fra Kl. 8—10, hvor Medlemmerne kan afhente Agitationsmateriale og Blade.

Til Bladets Forhandlere!

Indsend saa vidt mulig Regnskab hver Maaned og skriv inden den 27. i Maaneden om der ønskes flere Blade end sædvanlig.

Ekspeditionen.

„Militærnægteren“s

Pris er 5 Øre med 1 Øre i Provision til Forhandlerne.

Abonnementsprisen

er *65 Øre* aarlig indenbys, *90 Øre* aarlig udenbys.

Abonnement

kan tegnes for 10 Ekspl. pr. Maaned og koster Kr. 1,20 pr. Kvartal.

Opgørelse fra Forhandlere indsendes hver Maaned.

Indsend Bestilling til Ekspeditør *Georg Jensen, Korsgade 40, St. København N.*

Ansvarhavende overfor Presseloven: Niels Johnsen. — Trykt i Nørrebros Centraltrykkeri, Blaagaardsgade 29, Kbh. N.